

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ПОНЯКОГА СЕ ВРЪЩАМ В
ДУШАТА ТИ**

chitanka.info

Специално за онези двете, които захвърлиха магията на боклука и направиха всичко, за да унищожат един истински магьосник...

Вчера отново надзърнах в душата ти. Вечерта бе скучна, по телевизията отново даваха сладникави филми от онзи вид, по който ти толкова си падаше, независимо от това, че в тях се разказваше за истинска любов от вида, който ти изгони... Нямах друг избор, освен да си наляя чаша коняк, да изгася светлините в кухнята и да погледна в душата ти. Все пак това е едно от преимуществата да си Тъмен Маг — да имаш способност да надничаш в най-тъмните кътчета на света, гръмка именувани „женски сърца“.

Също както и очаквах, там беше мрачно и пусто. Постоянната ти мания за ремонти не бе подминала и сърцето ти — голите стени, които някога грееха във всички цветове на дъгата, бяха покрити с разпарцаливени помръкнали тапети, а светлината на умиращото слънце се отразяваше тъжно в помръкналите нащърбени чинии и в отдавна немитите чаши.

Поогледах се наоколо. Търсех усмивката си. Когато трябваше да напусна с подвита между краката опашка, жалък и бездомен, прокуден като куче, което не е лаяло достатъчно силно (или му е бил измислен някакъв друг несъществуващ недостатък), я забравих при теб. Мислех си, че има някаква много малка вероятност да я откроя. Надявах се, че може би я пазиш, че не си я изхвърлила заедно с милионите хубави спомени, които споделяхме навремето. Напразно — нямаше я. Вероятно е споделила участта на всичко останало — натикано в чували за смет с лека ръка и метнато небрежно на улицата, за да зарадва евентуално някой клошар.

Разбутах наслоените паяжини. Я, каква изненада — все пак си запазила нещо. Един кашон, на който с избледняващ химикал бе написано „Послушание“. Вътре се търкаляха прашните спомени за миговете, които дори ти не би могла да отречеш, затова ги бе затикала толкова надълбоко, далеч зад метлата на майка си — всичките случки, когато смирено си плюех в душата и забравях, че и аз съм човешко

същество, а не роб, когато трябваше да се усмихвам, вместо да избивам зъби на хора, чието най-добро постижение бе да изрекат пожелание за смъртта на моето коте, когато нямаше работа и бяхме щастливи, защото нямаше кой да те убеждава, че заслужаваш нещо много по-добро от мен... например мускулест идиот, чиято сексуална активност да е правопропорционална на умението му да забива гвоздеи и да оправя скапани автомобили.

Идеше ми да заплача. Нямаше да е за пръв път — от мига, в който си въобрази, че си недооценена, плачех почти всяка вечер. Сега обаче се насилих да задържа сълзите си — щях да наводня душата ти, а както вече установихме, нямаше да мога да я поправа с магическа пръчка като желанието от теб мъж. Вместо това стиснах зъби и продължих да обикалям. Не че имаше много за гледане. Защо когато магьосниците говорят, че истинското вълшебство е в усмивките на двама души, вещиците като теб се мръщят презрително и цитират приятелки, майки и женски списания, в които се говори за Непреходната Женска Ценност — мъж, който да ги издържа, докато те се бият в гърдите колко са независими.

Навремето, когато бях още второкурсник в Несъществуващия Университет и специализирах „Тъмни Изкуства и Несвята Магия“, преподавателите ми бяха пропуснали да споменат женската измама като едно от Забранените Заклинания. Едва когато напреднах в обучението и започнах да се интересувам от Неназовани вълшебства, разбрах, че още Архиканцлерката на Трантор бе издала дълбоко засекретения си Указ 85, с който се налагаше строга цензура върху магията на вещиците и възможните варианти за противодействие. И досега не мога да простя на никого от контингента на „Зелената котка“, че нито веднъж не ми бяха намекнали за това. Ако някой, който и да е, беше промълвил поне думичка, вероятно сърцето ми още щеше да е невредимо.

За жалост обаче успях да се поддам на лъжовната ти същност. Отново. Добре поне, че успях да разбера една от основните истини в живота. Един от тези постулати, които не са в конспектите на нито един магически университет.

„Когато се захващаш с малолетна вещица, винаги си подсигури път за бягство. Защото въпрос на време е дъртата вещица да промие подобие то й на мозък“.

А тогава вече няма път назад.

Защото дъртите вещици познават болката в съвършенство. И няма да се поколебаят и миг, преди да научат дъщерите си как да ти я причинят във всички възможни варианти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.